

Calatoriile lui Erus

O REVISTĂ DE POVESTE

Mulți dintre voi m-ați întrebat ce anume a făcut din seria cărților despre Erus un aşa mare succes. Întotdeauna am răspuns la fel: „Nu știu. Știu însă altceva: în fiecare dintre noi există iubire, există răbdare, generozitate sau recunoștință, există soare și frumusețe. Bănuiesc că, într-un mod magic dar în același timp natural, cărțile trezesc aceste trăiri în oameni, indiferent că sunt copii sau adulți. Sufletul nu are chip sau vârstă. Sufletul nu are dorințe sau interese. Singurul lucru pe care-l năzuiește sufletul este să fie în pace, în armonie“.

ALEC BLENCHE :)

Poveste

Erus și păpădiile

de Alec Blenche

Dimineată de dimineață, Erus se trezește și, după ce se spală, se îmbracă și mănâncă micul dejun, ieșe la o plimbare pe pajis tile verzi din jurul castelului. Astăzi însă Erus are ceva anume în minte: vrea neapărat să găsească păpădii. Este exact perioada în care păpădiile ar trebui să înflorească. Erus iubește păpădiile, sunt florile lui preferate, și asta pentru că îi seamănă foarte mult. Poate că vă întrebați în ce fel poate o floare să semene cu un om. Păi, petalele florii ar putea avea o culoare asemănătoare cu cea a părului omului, dar nu este nici pe departe cazul lui Erus, care are părul albastru, și nu blond. Sau ar putea să semene la miros, dar Erus nu miroase în nici un caz a floare de primăvară. Adevărul ține de faptul că Erus este la fel de perseverent, dârz și ambițios precum păpădiile pe care, oricât le-ai tăia și le-ai rupe, tot vor apărea la loc în fiecare primăvară, parcă și mai multe și mai frumoase ca înainte.

Și, deși multă vreme crezuse că aceste flori galbene nu sunt decât niște buruieni, Erus simte acum că păpădiile sunt niște flori magice. Știe și locul exact unde acestea înfloresc în fiecare primăvară, năvălind prin iarba verde ca niște soldați mereu prezenți la datorie.

Încă un pic și am ajuns, își spuse Erus în gând. Era foarte entuziasmat. Încă un dâmb și iată-le. În fața lui se întindea un câmp întreg de păpădii înflorite. Galbenul petalelor și verdele ierbii se contopeau atât de frumos, de parcă în fața lui se aşternea un covor magic. Alergă cu bucurie pe pajiștea înmiresmată și strigă cu poftă: Păpădiile, păpădiile! Apoi se lăsă cu blândețe pe iarba moale, cu grija, să nu strivească vreo floare, și răsuflă mulțumit. Acesta era primul an de când se întorsese din călătoriile în văile magice și parcă acum vedea florile cu alți ochi.

Un pic mai departe zări câteva margarete împrăștiate timid printre păpădiile aurii. Se uită de aproape la una dintre ele și deodată parcă văzu ceva care se mișca. Crezu că era vreo albină care culegea polen sau poate vreo gâză oarecare. Însă, spre marea sa surprindere, când se uită mai bine văzu că de pe una dintre petalele florii îi făcea cu mâna ceea ce părea să fie o fetiță foarte-foarte mică. Era atât de micuță, încât o furnică ce se afla în apropiere părea de două ori cât ea. Mai mult, fetița începu să vorbească:

— Bună, Erus, eu sunt Margareta.

Erus sări ca ars. Se ridică în genunchi și mai privi o dată la floarea cu pricina. Se gândi că poate i se păruse, însă fetița vorbi din nou:

— Erus, nu visezi, eu sunt Margareta, sau Mari, cum îmi mai spun prietenii.

— Bună, răspunse Erus privind-o în continuare plin de uimire. Dar de unde ai apărut?

— Am fost mereu aici, doar că până acum nu mă puteai vedea, zise Mari.

— Cum aşa?

— Păi, nu oricine poate vedea spiridușii florilor. Însă, de când te-ai întors din văile magice, ai început să vezi altfel lumea din jurul tău, nu-i aşa? întrebă Mari, ridicând din sprânceana dreaptă.

- Aşa este, răspunse degrabă Erus.
- Înainte nu dădeai doi bani pe plante, flori și alte viețuitoare.
- Aşa este, răspunse Erus privind-o în ochi, nu neg asta. Văile m-au schimbat foarte mult, continuă el mulțumit.
- Şi acum poți vedea lumea aşa cum e ea cu adevărat... adică plină de magie, spuse cu bucurie micuța Mari, ridicându-și mâinile în sus ca și cum ar fi vrut să îl îmbrăţișeze.
- Aşa este, spuse Erus privind cu iubire împrejur. Este într-adevăr o lume magică.
- Şi ăsta este abia începutul, îl completă Mari și se ridică în aer fluturând puternic din aripile sale străvezii.
- Erus o privea în continuare nedumerit.
- Hai, urmează-mă, spuse ea pornind mai departe în zbor deasupra pajiștii verzi.
- Erus se ridică în picioare și o urmă, deși abia o vedea, și chiar mări pasul un pic ca să se țină aproape de ea, nu cumva s-o piardă din priviri. După ce merseră aşa o vreme, ajunseră într-o câmpie unde se vedea o sumedenie de flori de șes, de toate mărimile și culorile. Iar pe petalele lor se zăreau, printre gâzile prinse într-o forfotă numai de ele știută, mici creaturi gingăse, aşa cum era și Mari.
- Iată spiridușii de câmpie, spuse aceasta bucuroasă.

Erus făcu ochii mari. Era o încântare să vadă aşa ceva. Era pur și simplu o altă lume. O lume despre care nu avusese habar până atunci. Și nu se afla în vreo vale magică. Era chiar acolo și fusese acolo mereu, sub nasul lui, în tot acest timp.

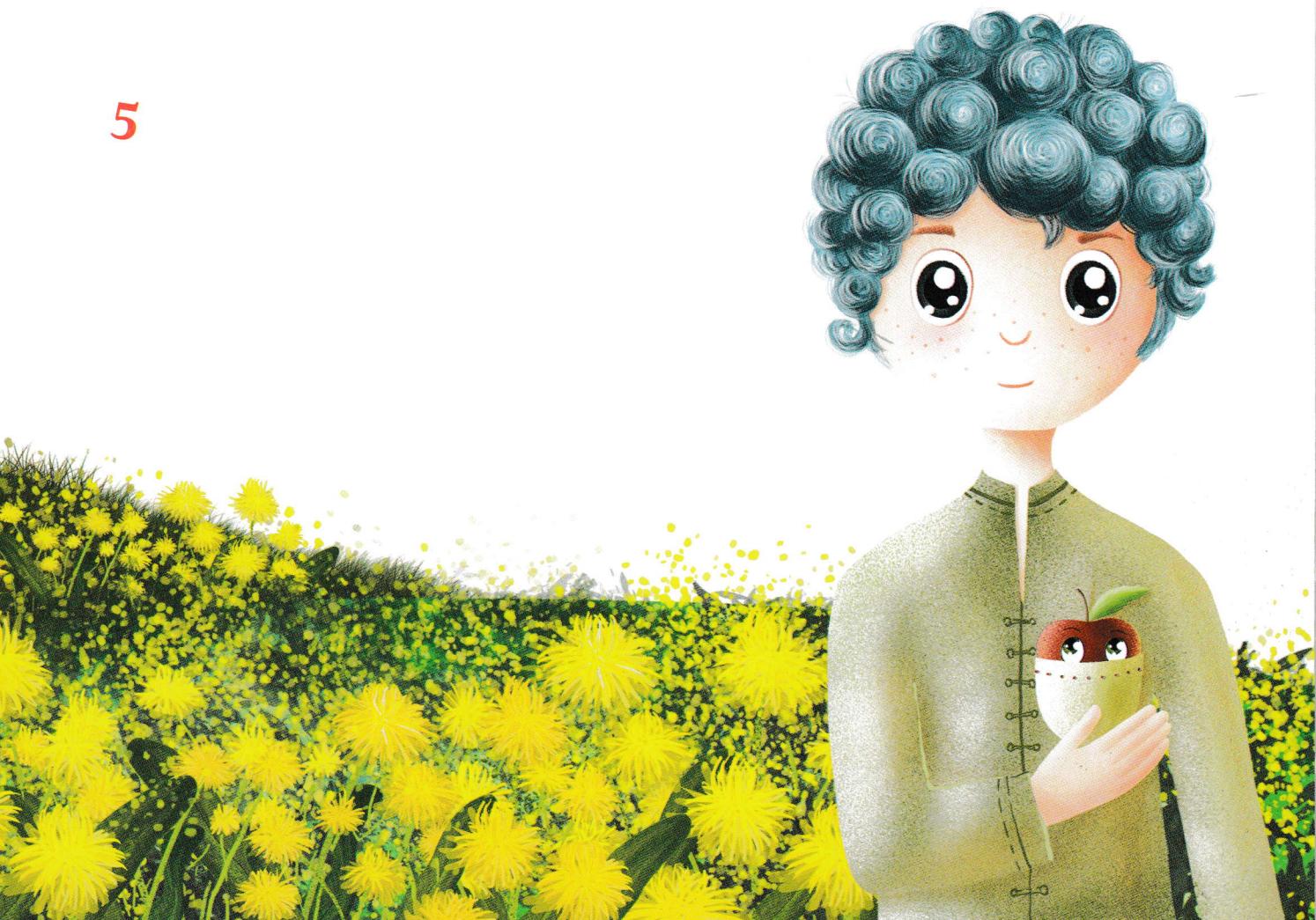
— Lumea este aşa cum o vezi tu, spuse deodată Mari. Dacă tu o vezi magică, vezi toată magia din ea. Dacă nu, nu. Este simplu, mai spuse ea, ridicând din umeri ca și cum ar fi fost o nimică toată.

Erus se lăsă în genunchi și se apropie cât putu de florile din fața lui.

— Este în jurul nostru atâtă magie pe care nu o vedem. Atâtă frumusețe, atâtă iubire... spuse el, privind în continuare cu uimire spectacolul.

— Așa este. Copiii, când sunt mici, știu asta. Dar, pe măsură ce cresc, încep să uite. Când devin adulți, au uitat de tot, spuse Mari.

Apoi lăsă capul în jos de parcă ceva o întrista în mod deosebit. Erus întinse palma spre ea, iar Mari se așeză pe degetele lui.

- Ce este? întrebă Erus, privind-o gânditor.
- Știi, avem și noi un prinț aici, în câmpie, Prințul Păpădie. Este unul dintre cei mai buni spiriduși care există. El are grija nu numai de toate păpădiile, ci și de toți spiridușii.
- Da? Și unde este? răsunse Erus entuziasmat. Mi-ar face mare plăcere să îl cunosc.
- Îl vei cunoaște cu siguranță, răsunse Mari, însă acum este plecat să găsească o soluție.
- O soluție? Pentru ce? întrebă Erus uimit.
- Avem nevoie de ajutorul tău, Erus, spuse Mari. Vezi tu, continuă ea ridicând ușor capul, toate florile au nevoie de apă, de soare, de aer și de pământ. Dar, pe lângă toate astea, mai au nevoie de un lucru important...
- De albine, spuse Erus fără să stea prea mult pe gânduri.
- Așa este, spuse Mari.
- Dacă te uiți de jur împrejur, o să vezi că oamenii își fac tot mai multe ferme. Tot mai multe câmpii sunt transformate în terenuri agricole.
- Și ăsta e un lucru rău? întrebă Erus cu mirare.

